

Det, der bestaar

Var Guds Ord bestaar evindeligt. (Ef. 40, 8.)

Paulus's Tale til Gjefermenighedens Vædte.

II. Apostelen formaner dem.

Les Ap. 9, 20, 28—31.

Efter at Paulus for Gjefermenighedens Vædte har fremholdt sin Færd og Forskudelse i Cæsarea, gaar han nu (R. 28) over til at formaner disse Menighedens Tilhøgere...

Saa siger: „Saa giver Aft paa eder selv og den hele Hjord, i hvilken den Helligaand satte eder som Tilhøgersmand, til at vogte Guds Menighed, som han erhvervede sig med sit eget Blod.“

Et „gud Aft!“ er det første, Apostelen lægger dem paa Sinde. Det er, hvad det gælder om for enhver Menighedslem — et aabent, agtpaaagivende Hje og Sind, om han skal blive bevaret i sin Kristenhed trods alle de Prøvelser, der kan møde ham.

Da hvem skal de give Aft paa? Hvert og fremmest paa sig selv. Der siges ikke, hvad de skal give Aft paa hos sig selv, men Apostelen har jo lige pegt paa sin egen Færd og Forskudelse, saa de Vædte naturlig maatte slutte, at de skulde give Aft paa deres personlige Færd og Forskudelse.

„Og den hele Hjord“ siger Apostelen videre. Der har ikke blot i Forbindelse med Apostelens Virksomhed været Tale om Menighedsorganisation, men her siges „den hele Hjord“, saa de troende betragtes som et sammenlutet Hele, hvorved saa end deres Organisation eller Forfatning har været.

Denne Hjord skal de Vædte og saa give Aft paa, paa dens enkelte Medlemmers Bædel, Befindende, Hæder og Hæderne, de er udfatte for.

I hvilken den Helligaand satte eder som Tilhøgersmand. Apostelen hævder her, at det er den Helligaand, der har sat de Vædte som Tilhøgersmand i Hjørden eller Menigheden.

Stap. 14, 23 læste vi om, at Paulus og Barnabas i hver Menighed udvalgte dem Vædte, saa der er al Nærlighed for at antage, at Paulus og hans Medhjælperer ogsaa har udvalgt de Vædte i Cæsarea, men at han har hævder, at det er den Helligaand, der har sat dem der, det stemmer godt med, hvad Meesteren havde sagt til sine Disciple, at Helligaanden skulde velsigne dem (Joh. 16, 13). Det stemmer ogsaa godt med den Antagelse, at al fund og god Ordning i Guds Menighed stammer fra Helligaandens Velsignelse.

Vi møder her for første Gang Ordet „Tilhøgersmand“ (det groffe Ord er det, som vort Ord Biskop stammer fra) som Raad paa Menighedens Vædte (det Ord, som vort Ord Præster stammer fra). Vers 17 bruges Raadet Vædte, og her i Vers 28 bruges Raadet Tilhøgersmand om de samme Vædte i Menigheden. Dette viser, at der ikke i Forfatningen gjordes Forskel paa Præster og Biskopper. Ordet Tilhøgersmand er det mest passende i Forbindelse med det, som Apostelen her lægger Menighedens Forskudelse paa Sinde, men i Almindelighed kaldes de Vædte (Præster).

Der er mere i Vers 28, vi bør standse ved. Paulus siger videre: „at vogte Guds Menighed, som han erhvervede sig med sit eget Blod.“

Hjørden kaldes her „Guds Menighed“, ikke Paulus's Menighed, ikke nogen andens Menighed, men alligevel har Paulus været benyttet til at samle denne Menighed, og de Vædte betros nu en Tilhøgersstilling i den for at vogte den.

At Paulus ved Guds Menighed fortæller Jesus Kristi Menighed, det fremgaar klart af, at han siger: „som han erhvervede sig med sit eget Blod.“ Jesus er den eneste guddommelige Person, der har udgudt Blod. Lad os ogsaa mærke os, at Paulus her sigende kalder Jesus Kristus Gud.

„Som han erhvervede sig med sit eget Blod.“ Derfor noget Ord i den Hellige Skrift lærer, at Jesus Kristus døde, og at hans Blod blev til Guds Menighed, og at Paulus her sigende kalder Jesus Kristus Gud.

de sig og hans Lære sin store Værdighed, og det overfor Paulus iffe, men han hævder alligevel, at det var ved Blodet, Jesus erhvervede sig sin Menighed.

Paulus siger saa videre: „Jeg ved, at der efter min Fortgang skal komme flere Blod ind i blandt eder, som ikke ville spare Hjørden. Og af eders egen Vædte skal der opstaa Mand, som skulle tale forvædte Ting for at drage Disciplene efter sig.“

Hvorvidt og hvorledes denne Apostelens Forudsigelse gik i Opfyldelse, har vi ingen Lejlighed til at vide. I Paulus's Brev til Gjeferne findes der intet Spor deraf; i Tændebladet til Menigheden i Cæsarea (Aab. 2, 1—7) forekommer Ordene: „og du prøvede dem, som kaldte sig selv Apostle og ikke er det, og du har fundet, at de er Vædte.“ — Ord, som peger i Retning af Branglæreres Forsøg paa at trænge ind i Menigheden, men ellers var det jo væsentlig andet, der led til denne Menighed —

Tændebladet af den første Skrift, ved — Vaade i Skoleforbødret 2. Tim. og 1. Joh. findes der Antydninger om Branglærere i den Del af Lilleasien; men det ligger udenfor vor Ramme at gaa ind paa dette her.

Goodebuden for Menigheden i Cæsarea og dens Tilhøgersmand var at give Aft og være paa Aft imod alt og alle, der vilde lede dem bort fra Kristus og „drage Disciplene efter sig.“

I den Retning peger ogsaa Apostelens følgende Ord: „Derfor vaager og kommer i Si, at jeg har ikke opført i tre Aar Nat og Dag at paaminde hver enkelt med Taarer.“

Derfor vaager — uden Taarøve — og ender udfat for at blive forført af falske Mænder og Djævelens snedige Anløb.

Paulus hævder saa atter Opmærksomheden paa sig selv, idet han minder om, at han ikke har opført i tre Aar Nat og Dag at paaminde hver enkelt med Taarer.

Vi har allerede fremhævet Betragtningen af at pege paa dens Bædel og Hæder, som har udfattet dem for Kristus og grundlagt Menigheden. At han Nat og Dag uden Taarer har paaminde hver enkelt det giver Indtryk af en agte Apostels Gjerning for Sjæles Trælle.

Med Henfyn til Tidsbetænkningen „tre Aar“, da mener flere Forklære, at den ikke maa tages nøjagtig. Aab. 19, 8 siger, at han virkede i Jødernes Synagoge i tre Maanedre, og i Vers 9 og 10, at han virkede i to Aar i Tilfynthning til Agrippas's Stole, altsaa paa tre Aar. Vi skal dog henvende Opmærksomheden paa, at der B. 22 staar: „men selv blev han nogen i Aften.“ Det er ikke umuligt, at her peges paa en Tid ud over de to Aar og tre Maanedre, altsaa en Tid, som skal lægges dertil, saa Tiden tre Aar kommer til at passe.

Profesor S. B. Odland.

Om denne Nordmand har jeg ifrevent et længere Stykke, der stod at læse i „Daniseren“ for 4 Aar siden. Om nogen lagde Mærke til, hvad der i dette Stykke blev fortalt om ham, ved jeg ikke. Han er dog en Mand, der bør kendes noget til, ogsaa af andre end Nordmænd. Han kan lære Eksempel paa frivillig Selvopofrelse og Villighed til at lide for Sandhed og Retfærdighed ved at lægge Mærke til ham.

1906 nedlagde han sin Stilling som teologisk Professor ved Norges Universitet, fordi man der havde ansat en Mand til Professor i Teologi, der nærede ulutheriske Lærebegreber angaaende Sakramenterne. Ved at gaa fra Universitetet, hvor han havde virket som Lærer i 22 Aar, led han Bengetab og Miskendelse af dem, der ikke kunde for- udsætte, hvad han forudsaa, nemlig at den med de ulutheriske Begreber ansatte Professor vilde gaa fremad i Vilbarselse, hvilket ogsaa er ifet, idet han kom til at staa omtrent paa selsomme vranglæreres Standpunkt, som Arbo Masenius i Danmark for Tiden staa paa.

Saa blev Menighedsfakultetet overrettet i Norge 1908, og Odland blev da Professor der. Nu i 1915 har han opgivet sin Stilling der, fordi han ikke tror, det er det, at han skal hjælpe til med at oplære vorværende Præster, som skal hjælpe en Lov, som Norge har faaet, og som gaar ud paa, at Bønder skal have Lov at tale offentlig i Kirkehusene paa Læder, da ikke den offentlige Gudsstjeneste holdes.

Profesor Edward Sverdrup, der er Lærer ved Menighedsfakultetet, ifrøder offentlig, at alle Lærere ved dette Fakultet er enige med Professor Odland i „at den Stilling, som efter Guds Ord er anvist Odland i Menighedens Liv, er fremfærdet ved sin kongelige Resolution af 1911.“ Han mener, at man ved den Lov, som blev lavet 1911, har Guds Ord imod sig. Det er derfor, at Odland ikke tør være med til at uddanne Præster, der nødes til at handle imod Guds Ords Læremåde og at skulle rette sig efter vedkommende Lov.

Nu har saa Professor Odland overtaget Stillingen som Lærer ved Skiamissionsforbundets Skole paa Fjeldhaug i sine Aker, Norge. Han begynder sine Forelæsninger der den 2. Februar.

Dr. G. Ifrøder i Anledning heraf i „Kritisk Ugeblad“: „Denne hans nye Lærertilling vil antagelig udføle sig til noget mere indenfor Skiamissionsforbundet og samfundet indenfor det vestlandske Andemissionsforbund. Dermed vil han faa Anledning til at agere med sit store Kund omend paa en anden Maade, end vi skulde ønske. I den Retning, som disse Forbund repræsenterer er iffe Folkefrelsens men Frelserens.“

Profesor Odland er kendt og elsket af troende Kristne som en alvorlig og dybtgørende Guds Ords Forklærer, der fortaar at prædike faaledes, at de Menninger, der tror sig selv at være Kristne uden dog at være det, kan lære sig selv at fende som Søndere. Ved Siden deraf er han kendt, som den lærdeste Teolog, der for Tiden findes blandt Nordmændene. Som saadan har han været anerkendt i flere Aar af fagkundige Mænd. Han er nu 58 Aar gammel. Gud bevare og velsigne denne Mand, saa han endnu i en Række Aar kan udføre og uddanne unge Menninger til at blive gode Besiddere for mange til Salighed! M. S. Dahm.

Rutidens Mission blandt Indianerne.

Foredrag holdt paa Trin. Sem. af A. P. Christensen.

Da Columbus opdagede Amerika, mente han, og Samtiden med ham, at han havde fundet Søvejen til Indien, og derfor kaldte han Landets Indbyggere Indianere. De var inddeelt i et Ual af Stammer og talte en Mængde forskellige Sprog. Der har været grundet og gættet meget paa, hvorfra disse Indianere stammer, og da man i deres Religion fandt Sagn om en stor Endeløs, en Stammefader, der havde tolv Søner, Sprogforvirringen osv., mente man, at de nedstammede fra de ti Israels Stammer og var kommen over Beringstrædet, hvor den gamle og den nye Verden næsten stoder sammen. Andre Teorier har været fremfat, og Spørgsmaalet har uden Tvivl sin Interesse, men muligvis vil det aldrig blive opløst.

At tilbageværende Mindesmarker ser man, at store Omvæltninger har fundet Sted i social Henseende. Saaledes har der lang Tid været i Gange et ogerbrydende Folk, der i Danmark stod paa et høiere Trin end Indianerne, som Odogerne fandt. Naagt og Nifferi var Indianernes hovedsagelige Kæmpeslag. De kan, naar der er Overflod, fortære ualmindelig meget, men kan ogsaa, dersom der indtræder Hungersnød, nøjes med den ringeste og haarligste Føde. Kvin- dernes Lov var meget høit, de maatte udføre alt Arbejde, og da Kieroneriet herskede, var det iffe sjældent, at Moderen dræbte det nyfødte Bæbarn, for at hun iffe skulde komme til at dele hendes Stjerne. Indianeren kan være iretteselig og gæmmod, naar han iffe opirres; men under Kræftstrængen, betegner Viste og Grønstedt hans Vej, og Stalpen er hans hvide Prædike.

Indianeren tror paa et høiere Bæfen — den store Mand — som har skabt Himmel og Jord; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden. Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

at føge for deres Underhold. Dens Undervisning havde hidtil de religiøse Samfund draget Omfæng for, men nu tog Staten det i sin Haand. Journaler er at opdrage og oplære Børnene og de unge til at udføle deres Plads i Samfundet blandt Landets sørige Indbyggere og med Tiden gøre dem selvunderholdende. Statens Optrædesansatler rojes meget for deres gode Resultater, faaledes den i Carlisle, Penn., og ligeledes Chiloca Training School i Oka.

Missionen blandt Indianerne blev begyndt meget tidlig, men var forbunden med overordentlig store Vanlideligheder paa Grund af de mange og forskellige Syra. Indianerne talte, de store Uretfærdigheder, der hvide begik imod dem, og den dermed følgende Mistro og Udbødning; naar hertil kommer, at disse Missionsforfægtende var Regel manglede en levende og frøftig Kirkebevægelse at støtte sig til, er det iffe saa mærkeligt, at de buffede under for det 18. Aarhundredes Tid og Nationalisme. Der var imidlertid mange opværende og udførelse Missionærer, som udførte et godt og trofast Arbejde i deres Tid og var Redskab til Frelse for mange af Stovens røde Børn. Der funde navnes „Indianernes Apostel“ John Eliot; men hans Gjerning har været Gjenstand for et indgaaende Foredrag i Winter og skal derfor iffe udtales. Den Wahpeton Familie kan iffe forbigaaes, da den arbejdede med Belligens blandt Indianerne i næsten 150 Aar. Familien udbødrede fra England til Amerika i Aaret 1642 og erhvervede nogle Ejendomme i Sien, Martha's Vineyard osv. Kort Tid efter begyndtes Mission blandt de omboende Indianere og forfattedes af den samme Familie til 1806, da den sidste Mand døde i en Alder af 88 Aar. Det synes, som om Herren havde givet denne Familie et frøftigt Skald til at virke blandt de vilde. I Aaret 1643 landede den svenske Præst John Campanius i Fort Christina, Del., for at bestene Sovernerne med Guds Ord og Saframenterne. Han blev interessere i Indianerne, lærte deres Sprog og overfattede Luthers lille Katekismus for dem (1646), den første Bog, der blev oversat paa Indianernes Sprog. Daniel Brainard virkede i omtrent fem Aar som Missionær; i den Tid sluffed han omfæring i mange Gange, og oplevede hvidt paa et Sted at se en stor Opaafkøle blandt Indianerne. Han havde en brændende Lidfærdighed for Sjæles Trælle, men døde af Brændeløse kun 29 Aar gammel. Det var ingen lang Arbejdetid, den alvorlige Brainard fik; i Modstand hertil haar David Zeisberger, der med samme Lidfærdighed arbejdede 67 Aar i Brædremenighedens Tjeneste.

Det vi gaar over til at betragte Missionen i den mere Tid, finder vi, at de fleste sørige Kirkefællesskaber tager Del i den. Desværre har det været umuligt for mig i den korte Tid, jeg har haft til at forberede dette Foredrag, at fæfse det nødvendige Materiale, som vilde være ønskeligt for at vise Missionens Stilling i vore Dage, til Beje.

Ten presbyterianske Kirke har udfølet et stort og rigt Arbejde blandt Indianerne. 1810 blev „American Board“ organiseret, og Missionen, som allerede var begyndt i S. C. og Ga., tog et stort Opfynd og blev forfattet med en hidtil ukendt Energi. I Aaret 1830 havde de 8 Kirker; et Måbøl var udbødret i Cherokee-Sproget, og mange af denne Stamme var i Stand til at læse og skrive. Man fandt, Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

Indianerne havde, og som var garanteret dem ved en Traktat, blev folgt. De fleste udbødrede til Indian Territory, hvor det blev dem tilføjet at nedfætte sig. Missionærerne fulgte med, fortætte Arbejdet, indtil Børgerrigen standfærdede det og tillige afslagede mange af Kirke- og Skolerne. Efter Krigen's Slutning optoges Arbejdet igen; men der var store Forhindringer at overvinde, hvorat den mindste iffe var den Endeløse, lovløse og umoralske Gode udsøde over Jorden.

Shajta-Indianerne i Cal., som oprindelig var begyndt af „The National Indian Association“ men i 1901 overtaget af Presbyterierne. Kongregationalist-stiftens Missionsvirksomhed, ligeledes gennem American Board, begynde i Aaret 1820 blandt Cherokee-Stammen i Arkansas. Arbejdet vdsede hurtigt indtil Stammen sluffedes til Indian Territory. Omtrent samtidigt begyndtes en Mission blandt Choctaw-Stammen i Missi., og nogle Aar senere i Saur-Stammen i det St. Paul. Opførelsen i 1862 gjorde en Ende paa den Mission. Stammen sluffedes til Kiabrara, Neb., hvor Arbejdet begyndtes igen 1866. Desuden drives der Mission blandt Creeks og Seminole Indianerne. Disse Missioner blev i Aaret 1882 overgivet til „American Missionary Association“ som i 1906 havde 85 Missionærer og Lærere, 22 Kirker og 57 Stationer i de forenede Stater og Alaska.

Baptisternes Virksomhed begyndte i New York blandt Tuscaroras og andre Stammer. Den frestedes sig hurtigt mod Vest og Syd og finder dens Missionærer i forskellige Stater blandt andre N. C. og Ga. Siden 1865 har det været American Baptist Home Mission Society“ der væsentlig har ledet Arbejdet, som herligt falder i Oka.; dog har den ogsaa Missioner i Cal., ligeledes blandt Nevada Indianerne og andre Steder.

Methodist Episcopal Kirken begyndte sin Indianermision i Aaret 1814 i Ohio. Den første Begyndelse blev gjort af en Regjer, John Stewart; saa for Fremgang haade Gjerningen at Kirken befattede at anlægge flere Stationer. Da Epistitellen kom i 1844, og Kirken deltes i Nord og Syd, forblev Indianermisionen ved Syd-Kirken. Missionen udfølede sig hurtigt og mange Stammer paairfattede af deres Tilfældelse. I 1906 haade Kirken 35 Stationer faavel i Nord som Syd-Staterne.

Skolefæren William Penn indgik i 1682 en Overenskomst med Indianerne, om den er det sagt, at det var den eneste Traktat der iffe blev betragtet ved Ud og den eneste der iffe blev brudt. Det gode Forhold har vedværet gennem Tiderne og Indianerne har vist aldrig udgudt skæfærdighed eller forulempet dem. Missionsarbejdet blev begyndt meget tidligt af skolefæren, og har været forfattet med mer eller mindre Energi indtil vore Dage, hvor der færlig virkes blandt forskellige Stammer i Oka.

Episkopal Kirken i England begyndte tidligt at missionere blandt Indianerne. Den befærdte Missionsforening, S. P. G. fandte en Missionær til Amerika som nedfattede sig i „Mojang Bailen“. Arbejdet ifred godt fremad og til en Tid var der endog en temmelig stor Menighed; men under Revolutionen udbødrede en stor Del til Canada, og blandt de tilbageblevne genoptog Episkopal Kirken i Amerika Arbejdet i 1811. Fra New York udbødrede en Stamme sammen med dens Præst til Green Bay, Wis., hvor i Løbet af kort Tid Indianerne byggede deres egen Kirke. At navne alle de forskellige Stammer der virkes iblandt vilde blive trættende og tage for megen Tid; men denne Kirkes Mission strækker sig over store Strækninger færlig i Nord og Vest. Der er dog en Mission, der maa udtales lidt næjere, fordi den paa en slaende Maade viser Vanlidelighederne og Lærerne ved Arbejdet blandt disse uluffelige Menninger. I Aaret 1856 ankom til Britisk Columbia en troende engelsk Søofficer Kaptejn Prevost; han forvædte en Del mellem Indianerne og fandt, at de var velbevædte og gæftrige, men tillige meget grufomme og vilde, ja, endog henfaldne til Mennefsæderi. Blandt disse vilde haade, som overalt hos Indianerne, Medicinmændene stor Indflydelse. Lad mig her kortelig fortælle hvorledes det gaar til at indkomme i denne Stilling. Til at begynde med maatte Aspiranten opholde sig i Stovene i flere Dage forinden Mad og Driffe. Naar saa deres Sult og Kræfted haade gjort dem halvsaa, styrtede de ind i Landsbyerne. Den første Person et saadant Mennefs møbde, bed han inden videre Snæf et Stykke Kød ud af Armen paa. Det næste den „medicinske Student“ skulde gøre var at opfynde en Sund, rive den i Stykker og med et Hundens Lemmer løbe omkring hele Dagen, hvide i det blodige Kød. Eignede Ceremonier forfattedes flere Dage, hvorefter Kandidaten blev erklæret værdig til at befærdte Embedet som Læge og Lærer.

Hörer De til dem som Taber? AMERIKANERNE andre sig Undertiden over, hvorfor de kun faar halv saa meget Høstredbytte fra en Acre, som det der avles i andre Lande. Vel, her er en af Aarsagerne — et stort Flertal af Farmerne i dette Land har ikke en Gjødnings Spredrer. En Stat i Corn Belt tabte sidste Aar 20,000,000 Dollars ved ødsel og daarlig Behandling af Gjødnings. Hører De til de Farmerne, som havde Del i det Tab? I saa Tilfælde, saa behøver De en IHC Gjødnings Spredrer. International Harvester Company of America CHICAGO

Wanted 50,000 Farm Hands of experience at once on the farms of Western Canada To replace the young farmers who have enlisted for the war. Good wages and full season's work assured. There is no danger or possibility of Concription in Canada. W. V. BENNETT, ROOM 4, BEE BLDG., OMAHA, NEB. Authorized Canadian Government Agent.

Hel eller Fritids- beskæftigelse for La- dmænd, Land- mandssønner og andre fortagssomme unge Mand. \$100 TO \$200 Monthly. KOCK V. T. CO. Winona, Minn.

Skandinavisk Settlement. \$3000. Kan købe 95 Acre dyrket Farm. 50 Acre ryddet. Frame Hus og Lade. \$1200. Kan købe 40 Acre dyrket Farm 1/2 Mil fra Nemadji, Minn., 8 Mil fra Barnum, Minn. \$3500. Kan købe et 9-Værelses moderne Hotel ved Barnum, Minn. Elektrisk Lys og Dampvarmeapparat. F. C. Hanson, Barnum, Minn.

Da den ovenfor omtalte Kaptejn Prevost kom til England, indfærdede han med Barme disse Indianeres Tilstand og had indtrængende om at fende dem hjælp. Kort Tid efter modtog det fristelige Missionsfællesskab, fra to uanærmte Beronier, en Gave paa ca. \$25,000, som skulde bruges til at grundlægge en Mission blandt disse uluffelige og forvildede Menninger. Prevost, som skulde tilbage, lovede en Missionær fri Rejse paa sit Skib, men hvor var Missionæren at finde? Endelig fandt man ham, en Mand, der studerede paa en Missionskole, for at uddanne sig til Lærer i Vedningeordenen. Denne Mand's Navn var William Duncan. Han var vilig og efter en lang og behøvelig Rejse naade han sit Bestemmelsted. Et Par Dage efter sin Ankomst blev han Vidne til en Scene der nok kunde have faaet en mindre modig Mand til at tabe Modet. En Hørding haade nyrdet en Slaveinde og kastet Rigt i Bædel. Snart samlede en Hof Mennefs, og to Mand frang ud i Bædel, bragte Rigt i Land og begyndte at hustruere det med Lærerne, hvorefter de alle i Forening fortædredet. Duncan høgte, men tabte iffe Modet, han bad saa meget mere grædende for det arme Folk. Saa snart han kunde, begyndte han at prædike og undervise, og efter mange Forer og Anstregelser viste det sig, at de stærke Løner om Jesus Død og Blod ogsaa her kunde gøre Underværker. Mange blev bndt grebne af Ordet, men hermed var